
Og nu kom Mikkel ud

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Og nu kom Mikkel ud

4

Og nu kom Mikkel ud

Og nu kom Mikkel ud

Og nu kom Mikkel ud

Af Kaj Munk

Nat.d.25.9.38[1]

VI forlod mig staaende i den lille Plantages Hjørne, trykket ind i Fyrrene, med Gravmanden Klavs blundende ved min Fod, og fjerne Stemmer af den hæse Knold og den rungende Chang umiskendeligt nærmende sig. Saa standser mig paa een Gang Blodløbet i Bringen, for at tale Helgerodisk. Listende Trin anes, ikke mere end 2 Alen fra min Gummistøvle; Ræven er virkelig vendt tilbage til den Valplads, Kampen startede i. Nu staar han derinde. Formaaede jeg at se ham i det tætte Krat, kunde jeg kaste mig over ham, saa nær er han. Men jeg kan ikke se ham. Spørgsmaalet er: Kan han se mig - eller staar han blot og lytter efter Hundene? Lugte mig kan han ikke, for Vinden, der atter har rejst sig, bærer fra ham lige herhen. Jeg kan se det paa Klavs, der begynder at blive urolig i Søvn, og mit hamrende Hjerter staccaterer en Bøn frem til Diana, om at Klavs ikke maa vaagne og fare op med et Skrig, der jager Mr. Lunte kilometervæk i den gale Retning. De to Støvere nærmer sig nu med ivrig Halsen - ak, jeg hører Mikkel liste af nordpaa, han maa alligevel have mærket, at jeg staar her; saa maser den langthaarede Spellupstøver Knold ud med en Snerren, tilkaster mig fra sine brune, trofaste Øjne! et halvvejs forstyrret Blik, dundrende maa Dunsten hamre i dens Hoved, den tager et kort Galop langs med Plantagen og saa ind i Træerne igen. Chang, den store Støver af Gravhundefagon, galopperer ud, brølende som en brunstig Elefant, Ørerne dasker paa den, overhovedet alt, hvad der kan daske paa en Hanhund, dasker her i Stridens Hede, den sætter ind i Kartofflerne for fuldt Drøn, og hvordan det gaar til og ikke gaar til - et Minut efter hører jeg dens Torden inde fra Træerne igen. Klavs ved ikke rigtig, hvor den skal gøre af sig selv; sove er der ikke længere Sind til, saa maa en Pris have naaet dens Næsebor, for skrigende som en Kvinde i Barnsnød jager den ind i Træerne paa de lave, indadvendte Ben saa hurtigt, at den er lige ved at trimle fra sig selv. Nej, for en Ululatus, der nu opstiger fra den stille Skov; lige i Udkanten gaar den vilde Jagt, men tro ikke, Mikkel et Øjeblik forglemmer sig selv og lader saa meget som Spidsen af et Haar komme til Syne. Den forbistrede Dreng bag Ploven da ogsaa, at han ikke kan holde inde med sin Det var en Lørdag Aften. Saa længe det Menneske gaar og mjavner hen over Agrene, faar vi aldrig i Evighed Ræven ud, om vi slap Hunde nok til en Indlandsisekspedition løs paa ham. Aldrig i Evi.... Dér render han jo. Kære, kære Venner, der render han jo. Bøssen sidder paa min Skulder, som den skal. For lidt siden skjalv Benene under mig, hev jeg efter Vejret og fik kvalmt Spyt i Munden. Nu er jeg aldeles rolig. Men Sigtet, hvorfor lader det saadan vente paa sig. Nu har jeg det. Og i det samme snurrer han rundt og løber i modsat Retning. Hvilken Lykke Skuddet ikke var sendt af Sted! Altsaa 5 nyt Sigte. Bang. Tror De, det rører ham? Men saa skal han min Sandten .... Bang. Han

gør et Spring og løber pludselig rundt om sig selv som en Hundehvalp, der vil fange sin egen Hale. Og saa er han forsvundet ind i Træerne.

Ud kommer Klavs, kommer Knold, kommer Chang, lige ophidsede, forvildede og uforstaaende alle. Jeg kalder paa dem, søger at sætte dem paa Sporet, hvor Miklen forsvandt, vil berolige dem. Haabløst. Omsider forsvinder de atter ind i Plantagen, Klavs giver et Par diskantiske Glafs fra sig derinde. Og dermed er alle Lyde forstummede. Og en Jæger staar og maaber, skamfuld og vred og uden at begribe. Man sjosker ind i Naalefilteret; haabløst; er Ræven rendt med en rasende Fart, saa flygtig, at der ingen Fært bliver til Hundene? er den gaaet i Grav? er den død, saa de ikke kan finde, eller de har mistet al Interesse for Liget straks?

Der er ikke andet for end at faa kaldt Hundene til sig og sjokke hjem. Saa jager Blodet gennem mig af Jubel ved Lyden af et skingrende Krigshyl. Det ved jeg, hvad betyder. En Snærren, en Hvæsen og en ny Række Hyl. Jeg glemmer Tøj og Skind og Briller og borede mig gennem Grenene efter Lyden. Og der sidder Klavs, 1 $\frac{3}{4}$ Aar gammel, over sin Fjendes blodige Bringe og holder den Røde i Struben. Og bider naadeløst til og rusker hidsigt og bider til og rusker igen. Jeg faar Byttet fat i den frodige, stolte Hale og slæber det ud paa fri Mark. Og Klavs lader sig slæbe med; ikke eet Sekund under Farten løsner den for de lukkede Kæbers dødsalvorlige Greb ind i den døde Fjendes Hals.

Kaj Munk.